

джетъ на селото ни дава следната картина върху разхода за облѣкло:

Общо тоя разходъ е **малъкъ**, недостатъченъ и се движи отъ 1000—5000 лв. годишно. Срѣдниятъ разходъ за облѣкло на домакинство е 2,903 лв. или 483 лв. на глава. Тоя разходъ зависи отъ нѣколко условия. На п-ърво мѣсто стои капитала, който найдобре опредѣля финансовото състояние на домакинството и голѣмината (броя) на членоветъ въ домакинството. Увеличава ли се броя на членоветъ, разхода, на глава, за облѣкло се намалява.

Материала за облѣклото е различенъ и зависи отъ възможността, обстановката всрѣдъ която живѣе земеделското домакинство и културното ниво на членоветъ му. Какъ се облича българскиятъ селянинъ?

До скоро земеделското население употребяваше повече домашно тъкани дрехи, приготвени съ материали произведени въ стопанството, но съ развитие на съобщенията, индустрията и търговията, и бързитъ економически промѣни, то излѣзе отъ рамкитъ на натуралното, самозадоволяващето се домакинство.

Въ селското домакинство нахлуха по-финни по изработка и качество материи, домашната индустрия се изоставя, докато се достигна до подражение въ луксъ на горни дрехи, преди да се задоволяватъ по-належащи нужди — долното облѣкло. Затова набавяне на дрехитъ днесъ е трудно, защото ще трѣбва да се закупятъ, а паритъ сж недостатъчни за по-голѣма часть отъ домакинствата.

Извода отъ казаното е, че трѣбва на ново да се заловимъ въ ржчния трудъ, да се затвърди домашната индустрия, за да не се отежнява повече домакинския бюджетъ и се спре това слѣпо увличане по капризитъ на модата. За късо време се премина отъ красивитъ национални облѣкла въ други отъ нововремененъ стиль, безъ да се държи смѣтка за навика и традицията, което отъ народностно гледище е отчуждение отъ миналото, въ което се крие и проявява духа на нашата националностъ. Сукмана трѣбва да се запази, но подобри, защото е приликата на снажната българка, допълва естествената ѳ хубость и простота, съ него е възпѣвана, той е прародителската ѳ премѣна. Българската носия и народна шевица, везани съ толкова естетика и търпение отъ прабългарката, чезнатъ отъ день на день. Ако въ всички области на живота, вследствие напредѣка на времето се потърси единъ, по — пригоденъ и новъ стиль, това важеше и за облѣклото, безъ да се излиза отъ рамкитъ на онова, което е самобитно, ценно, изразъ на здраво разбиране и национално чувство. Днешното облѣкло е само модерно, но често пжти-смѣшно, защото е лишено отъ вкусъ, скжпо е и далечъ непригодно..

Отъ друга страна, при ограниченитъ материални въз-